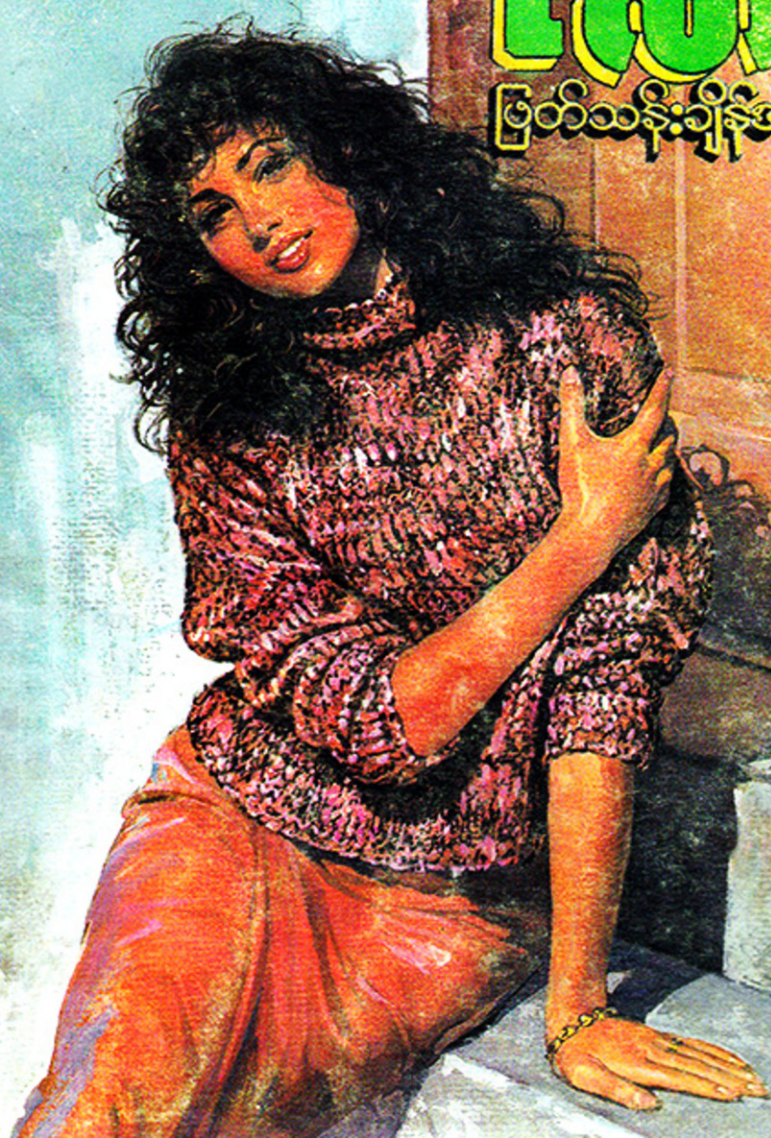

မှတ်တမ်း လှ

ပြတ်သန်းချိန်အတွက်

(၁၉၇၆)

"သမီးလေးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ"

"သမီးကြီးလာရင် ဖေဖေ ပင်စင်ယူလိုက်တော့ပေါ့"

ဖေဖေ နေရာဟာ သမီးရဲ့ နေရာပဲ ဖြစ်ရမှာ ဥစ္စာ"

မဆိုင်းမတွ ဖြေချလိုက်သော သမီးငယ်ကို
ဖခင်ဖြစ်သူကအလန့်တကြား မျက်မှောင်တွန့်ကာ ကြည့်လိုက်မိစဉ် သ
မီးငယ်ကတော့ ယုံကြည်မျှော်လင့်သောအကြည့် မျက်နှာနှင့်တဖျတ်ဖျ
တ် တောက်ပသော မျက်ဝန်းတို့ ဖြင့် ဖခင်ကြီးကိုစိုက်ကြည့်နေလေသ
ည် ။

ဖခင်က မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။ မိခင်လုပ်သူက
တော့ ပေသီးလုံးတွေကို တချောက်ချောက်တချက်ချက် ဟိုသည်
ရွှေ့ရင်း စကားဝိုင်းလေးကို စိတ်မဝင်စားသယောင်ယောင်။ ဒါပေမဲ့ ကို
ယုံမိန်းမရဲ့ အချိုးအချိတ်ကို ဆယ်နှစ်တာ အိမ်ထောင်သက်တမ်းနှင့် အ
လုံးစုံသိနေသော ဖခင်ကတော့ သူ့မိန်းမရဲ့ မျက်စိတို့ ကပဲ ပေသီးပေါ်ကျ
န်ပြီး နားရွက်တို့ ကတော့ သည် ဘက်စကား ဝိုင်းဆီသို့
ရောက်နေကြောင်း ရိပ်စားမိပါသည် ။

မျှော်လင့်ချက် ထက်သန်နေသော ရှစ်နှစ်သမီးကလေးကို ဖခင်လုပ်
သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည် ။

"သမီးလေးက ဖေဖေနေရာကို ဝင်မယ်ဆိုရင်

ဖေဖေလုပ်ငန်းအကြောင်းကို အရင်မသိခင် ဖေဖေအကြောင်းကို အရင် သိအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒီလိုဆိုင်ကြီးမျိုးတွေ ဖေဖေမပိုင်ခင် ဟိုးအရင်က ဖေဖေ အလုပ်က ဘာနဲ့ စ. ခဲ့သလဲသမီးလေး သိရဲ့ လား"

"ဖေဖေ ငယ်ငယ်က ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်ဗန်းကို လွယ်ရောင်းပြီး စခဲ့ ပါတယ်"

"အေး ... အဲဒီလို ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်ဗန်းကို လွယ်ပြီးဒီအဆင့်ထိ ခ က်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန် တက်ခဲ့တော့ ဖေဖေ နေရာကို ဝင်ယူမယ်ဆိုလို့ ရှိရ င် ဖေဖေ ထက်မသာတောင် ဖေဖေနဲ့ တန်းတူလိုက်နိုင်မှ သမီးလေး တ ရားမျှတတော့မှာ ပေါ့၊ ဆေးလိပ်ဗန်းစလွယ်ခဲ့တုန်းက ဖေဖေအသက် ဆယ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ခု သမီးလေးအသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ရှစ်နှစ်ပါ"

"သမီးလေးထက် နှစ်နှစ်ပဲကြီးတဲ့ အရွယ်မှာ ဖေဖေမှာ ဈေးရောင်း တတ်တဲ့ အတတ်ပညာ၊ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုရှာယူရင် ရနိုင်မလဲဆိုတဲ့ စီး ပွားရေးမျက်စိနဲ့ ၊ ကိုယ့်မိဘကို ကိုယ့်ဝင်ငွေ ပြန်ပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချ င်းမျိုး ရှိနေပြီ"

ပင့်မော့ထားသော သမီးငယ်ရဲ့ ခေါင်းကလေးငုံ့ကျသွားလေမလား။ ဖခင်ကြီးက အကဲခတ်ပေမယ့် မထူးခြားပါ။ ဖခင်ကြီးက သမီးငယ်ရဲ့ ခေါင်းကလေးကို သုံးလေးချက် ပုတ်လိုက်ကာ ...

"သမီးရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဝင်ငွေကို ကိုယ့်မိဘလက်ထဲ ရဲရဲကြီး အပ်နိုင် တဲ့ နေ့ကျမှ ဖေဖေနေရာ သမီးဝင်ဖို့ ကိစ္စကို ဆက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်ပြီ လား"

"မင်းသမီးကတော့ မလွယ်ပါလား နီနီရေ"

ဟု ပြောလိုက်သော ဖခင်ကြီးခမျာ နောက်တစ်နေ့ညနေခင်းအချိန် ရောက်မှ ပိုပြီး မလွယ် တော့ကြောင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရ တော့သည်။ ။

ညနေခင်း ဆိုင်တွေအားလုံးသိမ်းပြီး အိမ်အပြန် အိမ်ပေါက်ဝမှာ မ တ်တတ်ရပ်နေသော သမီးငယ်က မပြုံးမရယ် တည်တံ့နေသော မျက်နှာ ထားနှင့် ဆီးကြိုကာ ချက်ချင်းကြီးပင် ...

"ဖေဖေ ... ရော့"

"ဟာ ... ဘာလဲကွ၊ သမီးလေး"

လက်ထဲရောက်လာသော ပစ္စည်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံတစ် ကျပ်နှင့် ဆယ့်ငါးပြား။

"သမီးရဲ့ ဝင်ငွေ ဖေဖေကို အပ်တာပါ"

ဖခင်ကြီးက ချက်ချင်းပင် ထိုင်ချကာ သမီးငယ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ ။

"သမီးလေး ဒါတွေ ဘယ်ကရသတုံး"

သမီးငယ်ရဲ့ ရင်ဘတ်က ချက်ချင်းဆိုသလို ရှေ့သို့ကော့တက်လို့ လာ သည်။ ။

"အိမ်က ဖေဖေရဲ့ နယူး(စ်) ဝိမ်နဲ့ တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက စာရွက် အလှ အချောကလေးတွေ ဖြုတ်ယူသွားပြီး ရောင်းလိုက်တာပါ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ သမီးတို့ ကျောင်းက ကလေးတွေက သူတို့ ဖေဖေ တွေမှာ ရော အဲဒီလို မဂ္ဂဇင်း တွေ မရှိကြဘူးလား"

"စာအုပ်ဖုံးဖို့ ရောင်းတာပါ၊ သမီးတို့ ကျောင်းမှာ ရောင်းလို့ ကတော့

ဘယ်သူမှ ဝယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ လူတိုင်းလိုလိုရဲ့ အိမ်မှာ အဲဒီစာ အုပ်တွေ ရှိကြမှာ ပဲ၊ သမီးကျောင်းသွားရင်ဖြတ်သွားရတဲ့ လမ်းတစ်ခုမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းကလေးမှာ ပဲ၊ အဲဒါမျိုးက ရောင်းလို့ ရတာ၊ အဲဒါကို သမီး ကျောင်းသွားရင်း မြင်ဖူးထားတာ ကြာပြီ။"

ဖခင်လုပ်သူ၏ မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သန်းလာသည်။ ။

"ဘယ်အချိန်မှာ သွားရောင်းလိုက်တာတုံး သမီးရဲ့ "

"သမီးကိုယ်တိုင် ထိုင်ရောင်းဖို့ အချိန်မရှိလို့ အဲဒီကျောင်းရှေ့မှာ ဖြန့် ရောင်းနေတဲ့ အသည် ကြီးကို လက်ကားဈေးနဲ့ ပေးလိုက်ပါတယ်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

"သူက တရွက်ကို ဆယ်ပြားနဲ့ ရောင်းတာ၊ သမီးကသုံးရွက်ကို ဆယ်ပြားနဲ့ ပေးလိုက်တော့ သူက နောက်ရှိရင်လည်း လာပေးပါဦးတဲ့ "

ဖခင်ကြီးက သူ့မိန်းမဘက် လှမ်းမေးငေါ့ကာ ...

"ကဲ ... နီနီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး"

ဟု ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"ဖေဖေ"

သမီးငယ်၏ ဖေဖေခေါ်သံက မျှော်တလင့်လင့် ...

"ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ် သမီးလေးရဲ့ ၊ ဖေဖေ ဆယ်နှစ်သားတုန်းက ကိုယ့်အိမ်က ဘာတစ် ပြားမှ တောင်းပြီး စခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နေ့ပြန် တိုးပေးတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို ဒီဆယ်နှစ်သားကလေးကို ယုံလောက်အောင်ပြောပြီး စခဲ့ရတာ၊ သမီးရဲ့ အရင်းအနှီးတွေကတော့ ဖေဖေပစ္စည်းတွေ ဖြစ်မနေဘူးလား၊ ဖေဖေက ဒါတွေကို အလကားရ

ထားတာ မဟုတ်ဘူး ဝယ်ဖတ်တာ"

ခပ်တွေတွေဖြစ်သွားသော သမီးငယ်ကို ဖခင်လုပ်သူက ခေါင်းလေး ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကဲ ... ကဲ ... ဖေဖေ နေရာကိစ္စကတော့ နောက်မှ စဉ်းစားကြတာ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခုလော လောဆယ်တော့ ရော့တစ်ကျပ်ပြန်ယူထား၊ ဆယ့်ငါးပြားကတော့ အတိုးငွေအဖြစ် ဖေဖေ သိမ်းလိုက်မယ်၊ အရင်းဆပ် နိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒါအတိုးပဲ ရှိသေးတာ၊ ဖေဖေ နယူး(စ်) ဝိခံတွေ ဆုတ်မယ်ဆိုလည်း တွက်ဆပြီးမှ ဆုတ်ဦး၊ တော်ကြာအရင်းတွေ များများ လာပြီး အတိုးရော အရင်းပါ မပေးနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးရောက်နေဦးမယ်၊ ဒါတောင်သမီးက ကျောင်းပို့ရင်းနဲ့ သွားရတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ တင် သမီးရဲ့ လုပ်ငန်းက ရှိနေလို့ ၊ အဲဒီနေရာကို သွားရတဲ့ ကားဖိုးနဲ့ ဓာတ်ဆီဖိုး ဖေဖေထည့်မတွက်လိုက်တော့ဘူး"

ကျပ်တန်လေးကိုင်ပြီး ထွက်သွားသော သမီးငယ်၏ ကျောပြင်လေး ကိုကြည့်ကာ ဖခင်လုပ်သူ က ပခုံးကို စုံတွန့်လိုက်သည်။ ။

"ကိုယ့်နေရာကိုလုမယ့်လူက မင်းတစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်ထားခဲ့တာ နီနီရေ၊ ခုတော့ အိမ်တွင်း ရန်ကတင် နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ့်ကုလားထိုင်တော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ"

ဒါပေမဲ့ အဲသည် လို ခပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတာကိုပဲ သဘောအကျကြီး ကျနေဟန်တူသော ဟန်ပန်က ဖခင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ အထင်းသားပင် ပေါ်နေလေတော့သည်။ ။

"ပါပါ သားကို မုန့်ဖိုးပေးပါ။ သားခုရနေတဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့ မလောက်ဘူး။"

ဖခင်လုပ်သူက အနားလာရပ်သည့် သားငယ်ကို စောင်းတောင်မကြည့်ဘဲ စာရင်းစာအုပ်နှစ် အုပ် တိုက်နေတာကို ဆက်ပြီး တက်နေလေသည်။ သားလုပ်သူကလည်း ဖခင်၏ စားပွဲရှေ့မှာ လက်ပိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရာက တစ်ချက်မျှမလှုပ်။

သားလုပ်သူက ဖခင်ကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး နောက်ဘက်နံရံပေါ်က နာရီကို လှမ်း ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ...

"ပါပါ သားမုန့်ဖိုး"

ဖခင်လုပ်သူက စာရင်းစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။

"ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းအမေက မင်းကို ခု မုန့်ဖိုးဘယ်လောက် ပေးနေလို့လဲ"

"ပြားသုံးဆယ်ပါ"

"ဟာ ... များ လိုက်တာ၊ ငါလေးတန်းတုန်းက ဒီလောက်မရဘူး တစ်ပဲလားပဲရတာ"

"ဒါပေမဲ့ ပါပါတို့ ခေတ်က တစ်ပဲဆိုရင် ဗိုက်ဝအောင်တောင် စားလို့ရမယ်၊ သားတို့ ကတော့ ပြားသုံးဆယ်ရတာ၊ ပဲမုန့်ဆို နှစ်ခုပဲရတယ်၊ ဆီးထုပ်တစ်ထုပ်စားရင် ဆယ်ပြားပဲ ပိုတော့တယ်၊ အသုပ်တစ်ပွဲက ရိုးရိုးဆိုစားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသုပ်စားပြီးရင် အအေးသောက်ချင်တာ"

သောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတို့ ၊ နန်းကြီးသုပ်တို့ ဆိုရင် တော့ ငါးမူးပါပါ၊ စားလို့ မရဘူး"

"နေပါဦး ... မင်းက ဗိုက်ဝ၊ မဝ ပြဿနာပေါ်ရအောင် အိမ်ကထမင်းဘူး ထည့်မယူဘူးလား"

"ယူပါတယ် ပါပါ"

"ဟာ ... ဒါဆို ဒီလောက် ဘယ်လိုမလဲ၊ ဘယ်မလဲ မင်းအမေ၊ ခေါ်စမ်း ... ခေါ်စမ်း"

မိခင်ဖြစ်သူ ရောက် လာပြီး ဖခင်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကာ ပြုံးစိစိနှင့်ရှိနေချိန်တွင် ဖခင်လုပ်သူက သားကို မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး ...

"ဟေ့ ... အမွန်၊ မင်း သူ့ကို တစ်နေ့မှနဲ့ဖိုး ပြားသုံးဆယ်တောင် ပေးတယ်ဆို"

"အဲဒါတောင် ပါပျံ့သားက မလောက်ဘူးတဲ့ ပြောနေတယ်၊ အဲဒါနဲ့ အမွန်က မင်းပါပျံ့ဆီ တောင်းလို့ ပြောလိုက်တယ်"

"ပါပါ ... ပြားသုံးဆယ်ဆိုတာ ပြားသုံးဆယ်တောင်လို့ ပြောလို့ မရပါဘူး၊ ပြားသုံးဆယ်တည်းလို့ ပဲ ပြောရမှာ ၊ သားတို့ အတန်းထဲမှာ ငါးမူးရတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲ၊ တချို့ဆို သုံးမတ်တောင်ရတာ၊ ဇော်ဇော်ဆို တစ်ကျပ်တောင် ရတယ်"

"ငါးမူးအောက်ရတဲ့ လူ မရှိတော့ဘူးပေါ့"

သားငယ်က မဖြေပါ။

"ဒါဖြင့် ငါးမူးရတဲ့ လူတွေ များ သလို ပြားသုံးဆယ်ရတဲ့ လူတွေလဲ အများကြီးပဲ နေမှာ ပေါ့"

မဖြေပြန်။

"ပြားသုံးဆယ်အောက်ရတဲ့ ကလေးတွေလည်း ရှိဦးမယ်၊ ကဲ ... ဒါဖြင့် ပြောစမ်း၊ တစ်ကျပ်ရ တယ်ဆိုတဲ့ ဇော်ဇော်ရဲ့ အဖေက ဘာလုပ်သလဲ "

သည် မေးခွန်းမှာ တော့ သားငယ်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ဖြစ်လာကာ ...

"ပါပါလိုပဲ သူ့အဖေက စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ပါတယ်၊ ဒါတောင် ပါပါလို သုံးဆိုင်တောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ပါပါရဲ့ ၊ တစ်ဆိုင်တည်းရယ်၊ အဲဒါ ဇော်ဇော်ကတောင် သားကိုပြောနေတယ်၊ ငါတောင် တစ်ကျပ်ရတာ၊ မင်းက ဦးကျားကြီးသားဖြစ်ပြီး ပြားသုံးဆယ်ပဲ ရသလားတဲ့ "

"ဦးကျားကြီးသား ... ဦးကျားကြီးသား ဖြစ်ရုံနဲ့ မင်းအဖို့ ဘာထူးခြားရမလဲ သားရဲ့ ၊ မင်းနာမည်က ဘယ်လိုတဲ့ လဲ"

"ကျားလေးပါ"

"အေးလေ ... ကျားကြီးက ကျားကြီး၊ ကျားလေးက ကျားလေးပေါ့ကွ၊ ကျားကြီး ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ကျားလေးက မုန့်ဖိုးများများ သုံးရရောလား၊ ဒါ ကျားကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံ၊ ဒီပိုက်ဆံတွေရလာဖို့ ကျားကြီးပဲ ရှာထားတာ၊ ကျားလေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး"

"ဒါပေမဲ့ ပါပါက သားရဲ့ အဖေပဲ"

"အေးပေါ့ ... ဒါကြောင့်မို့ မင်းကိုငါ ထမင်းကျွေးထားတယ်၊ မင်းနေဖို့ ဒီအိမ်ကြီးရှိတယ်၊ ကျောင်းထားပေးတယ်၊ ကျောင်းကို ကားနဲ့ တောင်ပို့လိုက်သေးတယ်၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ထားတာတောင် ရှိသေး၊ မင်း အခု ကိုးနှစ်နော်၊ ဒီထက် နည်းနည်းကြီးလာရင် မင်းကို ငါ ကားနဲ့ ကျောင်းမပို့နိုင်တော့ဘူး၊ ငါရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါကြိုက်သလို ဖြန့်ဝေသုံးစွဲမှာ ၊ ဒါ

တရားသလား၊ မတရားဘူးလား"

"တရားပါတယ်"

သားငယ်၏ ပြန်ဖြေသံက ခပ်တုံ့တုံ့။

"အဲဒါ သုံးတတ်တယ် ခေါ်တယ်၊ သုံးတတ်ဖို့ အတွက် ပထမအဆင့် အနေနဲ့ က ရှာတတ်ရမယ်၊ ပါပါ စားသောက်ဆိုင်တွေ မပိုင်ခင်က စားပွဲ ထိုးဘဝနဲ့ စ ခဲ့ရတယ်၊ ဒီလို Restaurant ကြီးတွေမှာ မဟုတ်ဘူး နော် လမ်းဘေးကလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သေးသေးလေးက စားပွဲထိုး၊ အဲဒီလိုက နေ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ Restaurant တွေအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ သားငါးသွင်းတဲ့ လူ ဘဝရောက်အောင် ဆယ်နှစ်ကြာတယ်၊ စားပွဲထိုး လေးဘဝနဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ အတော်အဆင့်ရှိပြီလို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် အဲဒီဘဝ မှာ လည်း မနက်သုံးနာရီထပြီး ကီလီရောက်နေရတာပဲ၊ သားပဲ စဉ်းစား ကွာ၊ ဦးကျားကြီးဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးရပြီး ခုလို သုံးစွဲနေနိုင်တာတော့ ပါပါ ရပ်တန့်နေသလား၊ အခု သုံးဆိုင်ဆို နောက်ဆယ် ဆိုင်ဖြစ်ရမယ် ၊ အဲဒီကမှ ဟိုတယ်ကြီးတွေ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုရှာတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲဆို တော့ သုံးဖို့ ပဲကွ..."

"အဲဒီတော့ ကျားကြီး သုံးချင်သလိုသုံးဖို့ ကျားကြီးရှာတယ်၊ အဲဒါကို ကျားလေးက စောဒက တက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သုံးတတ်ဖို့ အတွက် ရှာတတ်ရသလို သုံးချင်ရင်လဲရှာပေါ့ကွ၊ ကိုယ်မရှာနိုင်ခင်တော့ သူများ သုံးနိုင်သလို သုံးတာကို ပိုသုံးပါ၊ နည်းသုံးပါ ပြောခွင့်မရှိဘူး"

ဖခင်ကြီးက သားငယ်၏ ပခုံးကို မနာကျင်အောင် လက်သီးနှင့် ခပ်ဖွဖွ ထိုးလိုက်သည် ။

"ထမင်းဘူး အဝစားပြီးတဲ့ နောက်တော့ ပြားသုံးဆယ်ဆိုတာ မင်းအတွက် များ လွန်းနေပါသေးတယ် သားရာ၊ အမွန် ... ဒီနေ့ကစပြီး သား

ကို မုန့်ဖိုး ပြားနှစ်ဆယ်ပဲ ပေးတော့၊ ဟုတ်ပြီလား သား၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ မင်း တစ်ကျပ်သုံးချင်လို့ မင်းဘာသာမင်း တစ် ကျပ်ရအောင် ရှာနိုင်ရင်တော့ မင်းရှာတာကို မင်းသုံးတာ ပါပါ ဘာမှ တားမြစ်ဖို့ မရှိဘူး၊ ခိုးတာ၊ ဝှက်တာ လုတာမျိုးမဟုတ်ရင် ပါပါ မဆူဘူး "

ဖခင်ကြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသော သားငယ်၏ မျက်နှာက အလိုမကျမှုတို့ နှင့် မှန် ထန်၍ နေလေသည်။ မုန့်ဖိုးအပို ထပ်တောင်းခါ မှ အလျော့တောင်ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ပတ်ကျော်ကျော် အကြာမှာ တော့ အရင်အပတ်ကလို တွ နို့ဆုတ်နွေးကန်နေခြင်း မရှိတော့ဘဲ ရဲဝံ့ရင်ကော့ပြီး ယုံကြည်မှုပြည့်နေ သော မျက်နှာထားနှင့် သားလုပ်သူက ဖခင်ကြီး၏ အခန်းထဲ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ရောက် လာလေသည်။

"ပါပါ"

"မင်းရဲ့ မုန့်ဖိုး အပို တောင်းဖို့ ကိစ္စ ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ထပ်ပြောနေဖို့ မလိုတော့ဘူးနော် သား"

ဖခင်ကြီး၏ မျက်ဝန်းတို့ က စာအုပ်များမှ မခွာ ...။

"မဟုတ်ပါဘူး ပါပါ၊ ပါပါပေးမယ့် တစ်နေ့ ပြားနှစ်ဆယ်ကို သား မယူတော့ဘူး"

ဖခင်ကြီး၏ အကြည့်က သားဖြစ်သူထံ ဒိုင်းခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

"ခု သားဝင်ငွေက တစ်နေ့ကို ငါးမူးနဲ့ တစ်ကျပ်ကြားမှာ အမြဲရှိနေပါပြီ ပါပါ"

ဖခင်လုပ်သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

"ဆိုစမ်းပါဦး"

"အခုသားအိမ်က Comic စာအုပ်တွေ ကျောင်းယူသွားပြီး အတန်းထဲ မှာ ငှားတယ်။ ပြီးတော့ လင်မနစ်ခွက်ဖုံးထောင်းပြီး ဂေါ်လီနဲ့ ပစ်တဲ့ ကောင်တွေအတွက် အိမ်က လင်မနစ်ခွက်ဖုံးတွေ ယူသွားပြီး ရောင်းလို က်တယ်။ ပိုက်ဆံလိုချင်တဲ့ ကောင်တွေအတွက် သူတို့ ဆီက လင်မနစ်ခွက်ဖုံးတွေ ပြန်ရောင်းလိုက်တယ်။ အိမ်မှာ ဂေါ်လီမေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်အ တွက် သားဂေါ်လီကို ငှားတယ်။ ငှားခကို လင်မနစ်ခွက်ဖုံးနဲ့ ပေးချင်ပေး၊ ဒါမှ မဟုတ် ပိုက်ဆံနဲ့ ပေးလဲရတယ်။ ပျောက်ရင် ကွဲရင် နှစ်လုံးဖိုး အ လျော်ပြန်တောင်းတယ် ပါပါ။ ခုဆို သားတို့ အတန်းထဲမှာ တင်မကဘူး၊ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ သားက လင်မနစ်ခွက်ခိုင်ပဲ၊ Comic စာအုပ်ဟောင်း ပြန်ရောင်းချင်တဲ့ ကောင်တွေဆီကတောင် စာအုပ် ဟောင်းတွေ ပြန်ဝယ်လိုက်သေးတယ်"

ဖခင်ကြီးက သားဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို လေးငါးချက်လောက်လက်သီးနှ င့် ထိုးလိုက်ရင်း ...

"ကောင်းပါ့ကွာ ... ဒါနဲ့ မင်း တစ်နေ့ မုန့်ဖိုးဘယ်လောက်များ သုံး နေသလဲ"

"ထမင်းဘူးစားပြီးရင် သားက တစ်ခါတလေ အအေးသောက်တယ်။ တစ်ခါတလေတော့ ရေဘူးထဲကရေသောက်လိုက်ရင် ဆီးပေါင်းဖြစ်ဖြစ် ဝယ်စားလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီတော့ တစ်နေ့ ဆယ့်ငါးပြားလောက်တော့ရှိ မယ် ပါပါ"

ဖခင်ကြီးက အနီးမှာ လာရပ်နေသည့် မိခင်လုပ်သူကို လှည့်ကြည့်လို က်သည်။ ။

"ကဲ ... အမွန် နောက်ကျရင် မင်းအထည်ပစ္စည်း တစ်ခုခုဝယ်ချင်ရင်

မင်းသားကိုသာ ပူဆာပေတော့"

"ဟင် ... ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မပူဆာနဲ့ နော် မေမေ"

ရယ်သံများက အခန်းထဲမှာ ဖုံးလွှမ်းသွားရတော့သည်။ ။
